

A.P. CEHOV

Pescărușul • Unchiul Vanea

Traducere din limba rusă de
Moni Ghelerter și R. Teculescu

POLIROM
2016

A.P. Cehov, *Ceaika. Deadea Vanea*

© 2016 by Editura POLIROM, pentru prezenta
traducere

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Konstantin Korovin (1861-1939), *Portretul artistei M.V. Iakuncikova*, 1880

Lucrare apărută cu acordul COPYRO – Societate de Gestiu Colectivă a Drepturilor de Autor

www.polirrom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
CEHOV, ANTON PAVLOVICH

Pescărușul; Unchiul Vanea / A.P. Cehov; trad. din lb. rusă de Moni Ghelerter și R. Teculescu. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-5861-9

ISBN ePUB: 978-973-46-5982-1

ISBN PDF: 978-973-46-5983-8

I. Ghelerter, Moni (trad.)

II. Teculescu, R. (trad.)

821.161.1-2=135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Pescărușul.....	5
Unchiul Vanea	99

Polina Andreevna (*privind manuscrisul*):

Cine credea sau bănuia că dumneata, Kostea, ai să ajungi un scriitor adevărat – și uite, slavă Domnului, au început să-ți trimită și bani de pe la reviste! (*Îi mângâie părul.*) Și ce frumușel te-ai făcut... Bunul, dragul meu Kostea, fii mai bland cu Mașenka mea!

Mașa (*făcând patul*): Dă-i pace, mamă!...

Polina Andreevna (*către Treplev*): E tare drăguță... (*Pauză*) Știi, Kostea, unei femei nu-i trebuie nimic altceva decât o mângâiere din ochi. O știu de la mine.

(*Treplev, fără să scoată o vorbă, se scoală de la masă și pleacă.*)

Mașa: Uite că l-am supărat. De ce nu-i dai pace?

Polina Andreevna: Îmi pare rău de tine, Mașenka!

Mașa: Nu e nevoie!

Polina Andreevna: Mă doare inima pentru tine. Văd totul și înțeleg totul.

Mașa: Toate sunt numai prostii. Dragoste fără speranță nu există decât în romane. Toate sunt fleacuri. Numai că nu trebuie să te lași și să tot aștepți, să aștepți fără să știi ce... Cum ți s-a furisat dragostea în inimă, trebuie să-o smulgi. Ni s-a făgăduit că o să-l mute pe bărbatul meu în alt județ. Când o să ne mutăm

acolo, am să uit totul!... Am să smulg dragostea din suflet, cu rădăcină cu tot.

(*Se-aude un vals melancolic din odăile ve-cine.*)

Polina Andreevna: Kostea cântă. Înseamnă că-i trist.

Mașa (*face câțiva pași ușori de vals*): Ceea ce e important, mamă, e să nu-l tot ai în față mereu. Dacă l-or muta pe Semion, crede-mă că-ntr-o lună l-am și uitat. Toate astea sunt fleacuri.

(*Se deschide ușa din stânga. Dorn și Medvedenko împing un jilț în care stă Sorin.*)

Medvedenko: Acum am șase guri acasă. Și făina s-a făcut șaptezeci de copeici pu-dul.

Dorn: Descurcă-te dacă poți!

Medvedenko: Ușor îți vine să râzi dumitale, care ești căptușit cu bani.

Dorn: Cu bani? După treizeci de ani de practică, prietene, de practică fără ră-gaz, în care timp n-am fost stăpân pe mine nici noaptea, nici ziua, am izbutit să strâng abia două mii de ruble și le-am cheltuit și pe acestea nu demult, în străinătate. Nu mai am nimic!

Mașa (*către soțul ei*): N-ai plecat?

Medvedenko (*scuzându-se*): Cum era să plec, dacă nu-mi dă cal?!

Maşa (cu vocea scăzută, supărată): De nu te-aş mai vedea în faţă!

(*Jilțul lui Sorin e împins în partea stângă a camerei. Polina Andreevna, Maşa și Dorn se aşază în jurul lui. Medvedenko, necăjit, se retrage într-un colț.*)

Dorn: Câte schimbări la voi! Din salon ati făcut birou.

Maşa: Lui Konstantin Gavrilici îi e mai la îndemână să lucreze aici. Când vrea, poate ieşi în parc să stea să se gândească la ale lui.

(Se audе bătaia paznicului.)

Sorin: Unde e sora mea?

Dorn: A plecat la gară să-l întâmpine pe Trigorin. Se întoarce numai decât.

Sorin: Dacă ai crezut că e nevoie s-o chemi şi pe soră-mea, înseamnă că boala mea e primejdioasă! (După o pauză) Şi, totuşi, mă mir! Sunt greu bolnav şi cu toate astea nu mi se dă nici un fel de doctorie!

Dorn: Ce vrei să-ţi dau? Valeriană, bicarbonat, chinină?

Sorin: Acum iar începem cu filosofia. O, ce chin! (Arătând cu capul spre divan.) Pentru mine l-aţi pregătit?

Polina Andreevna: Pentru dumneata, Piotr Nikolaevici.

Sorin: Mulțumesc.

Dorn (*fredonează*): „Plutește luna-n ceruri noaptea”...

Sorin: Știi, am un subiect de nuvelă pentru Kostea! O să se cheme „Omul care a vrut”, „*L'homme qui a voulu*”. Cândva, în tinerețe, am vrut să fiu scriitor și n-am izbutit. Am vrut să vorbesc frumos și am vorbit detestabil. (Se strâmbă.) „Ei, și-așa, la urma urmei, ca să zic, aşa, aşa și pe dincolo”... Mi se întâmpla la tribunal să fac o expunere de motive și începeam să lungesc vorba și să mă bâlbâi, de mă treceau sudorile. Am vrut să mă căsătoresc și nu m-am căsătorit. Am vrut să trăiesc întotdeauna la oraș și iată că îmi sfârșesc zilele la țară... Ei, și-așa...

Dorn: Ai vrut să capeteți titlul de consilier și-l ai.

Sorin (*râde*): Asta n-a fost ținta mea. A venit de la sine.

Dorn: Recunoaște că nu e prea înțelept să te mai plângi de viață la șaizeci și doi de ani.

Sorin: Ce încăpățânat! Dar înțelege că vreau să trăiesc!

Dorn: E o nechibzuință. După legile naturii, orice viață trebuie să aibă un sfârșit.

Sorin: Dumneata judeci ca un om sătul. Ești sătul și de aceea nu-ți mai pasă de viață. Ți-e totuna. Dar o să-ți fie și

dumitale frică de moarte, cum le e tuturor.

Dorn: Frica de moarte e o frică animalică.

Trebuie s-o înăbușim. Se tem de moarte numai cei care cred în viața viitoare și cărora le e frică de păcatele lor. Dar dumneata? Mai întâi că nu ești credincios și apoi, ce păcate ai făcut? Ai fost judecător douăzeci și cinci de ani. Asta e tot.

Sorin (râde): Ba douăzeci și opt...

(Intră Treplev și se aşază pe un taburet la picioarele lui Sorin. Mașa îl privește tot timpul.)

Dorn: Îl împiedicăm pe Konstantin Gavrilici să lucreze.

Treplev: Nu face nimic.

(Pauză)

Medvedenko: Dă-mi voie, doctore, să te întreb care oraș din străinătate ți-a plăcut mai mult.

Dorn: Genova.

Treplev: De ce Genova?

Dorn: Acolo e o mulțime neobișnuită pe străzi. E foarte frumos. Când ieși seara din hotel, strada e ticsită de lume. Te miști prin mulțime fără nici o țintă, încocace și încolo, în linii frânte, trăiești cu ea, te contopești cu sufletul ei și începi să crezi că într-adevăr poate să existe

un singur suflet universal, ca acela pe care l-a jucat cândva Nina Zarecinaia în piesa dumitale. Dar, pentru că veni vorba, unde-o mai fi acum Zarecinaia și ce-o mai fi făcând?

Treplev: Cred că e sănătoasă.

Dorn: Mi s-a spus că ar duce o viață cam bârfită. Să fie adevărat?

Treplev: E o poveste lungă, doctore.

Dorn: Spune-o pe scurt.

(Pauză)

Treplev: A fugit de-acasă și a trăit cu Trigorin. Știai?

Dorn: Asta știi.

Treplev: A avut și un copil care a murit.

După cum era de așteptat, Trigorin a lăsat-o și s-a întors la legăturile lui de mai înainte. De altfel, el nu a rupt niciodată vechile lui legături; dar, fără caracter cum îl știi, s-a învărtit și ici și colo. După câte am înțeles, din cele câte am aflat, viața personală a Ninei n-a fost deloc reușită.

Dorn: Dar cu teatrul?

Treplev: Se pare că a nimerit-o și mai rău.

A debutat undeva, lângă Moscova, la un teatru de vară, apoi a plecat în provincie. Pe vremea aceea n-o pierdeam din ochi, și unde era ea, eram și eu. Încerca numai roluri mari, dar jocul ei cam vulgar,